

Въ Хемуски планини наскочи
И право къмъ Преслава сочи,
И нея той да изгори,
Народътъ ѝ да измори!

Но Богъ небесний не допустна
Врагътъ съсъ жадността си гнусна
Народъ невиненъ той да трий,
Докрай кръвта му да изпий.

Крумъ вече се добре приготи,
Премина друмища и локви,
Войската му се настани
Задъ тѣзи високи планини.

Въвъ старо време планинитѣ
Съсъ дърва били все покрити,
Съ джбрави и съсъ гжсталакъ,
Обвиснали съ зеленъ шумакъ.

Тамъ всѣки българинъ, достоенъ
На бой да иде като воинъ,
Захваналъ мѣсто въвъ леса
И чакалъ салтъ за бой гласа.

Току що Крумъ това изрече,
Ей че Никифоръ се изпрѣче,
Нахлува право въвъ градътъ
И повелява да пленятъ.

На туй примѣръ самъ той подаде,
Като казалъ на войни млади,
Хазната царска въвъ градътъ
За него тѣ да задържатъ.

Таквози кесарево щѣне
На всички даде дързновене,
Захващатъ всички да пленятъ,
Наредъ безъ милость да сѣчатъ.